

Lý giật mình, cảm động về từ ‘cô giáo’ mà ngày xưa Michael thường dùng gọi nàng để tỏ sự thân thương. Nhưng, khi nghe Michael gọi nàng như thế, dĩ Marie ngạc nhiên, tròn đôi mắt nhìn theo...cho tới khi hai người khuất sau giàn bông giấy ngoài cổng tu viện.

Hài Nhi Nào Đây?

Quanh đây thực quanh quẽ.

Ánh đèn nê-ông trắng bệch một màu bệnh hoạn. Ông bác sĩ dựa lưng vào thành ghế, hai bàn tay đan vào nhau, mắt lim dim, lắng nghe những hoa tuyết rơi rất nhẹ vào mặt cửa kính sau lưng. Mới năm giờ chiều mà nên ngoài trời đã tối. Chiều Christmas Eve mà phải trực trong bệnh viện thì quả là buồn chán. Có tiếng gõ cửa rất nhẹ, tiếng vịn tay nắm, bác sĩ giật mình ngồi ngay lại, hai tay để lên bàn, ngược mặt chờ đợi.

Bóng áo trắng của cô y tá lạng lẽ lách vào. Tiến đến bên bàn bác sĩ, cô đặt cái hồ sơ màu đỏ trước mặt ông, khẽ nói:

- “Thưa bác sĩ, trường hợp này sẽ làm vào lúc bảy giờ.” Cô đứng thẳng chờ đợi.

Bác sĩ kéo tập hồ sơ đến trước mặt, mở ra, nhìn qua, rồi nói:

- “Không để đến hôm khác được sao?” Lắc đầu: “Tối nay ai cũng cần về sớm mà.” Ông nhìn lên.

Cô y tá khẽ cười, nói:

- “Bà ấy muốn về Florida trước đầu năm...” Cô ta hơi cúi xuống, hạ giọng: “Vả lại, nếu không làm sớm sẽ quá thời gian luật định là 24 tuần lễ.”

Bác sĩ đành gật đầu:

- “Vậy cô bảo bên phòng sanh sửa soạn đi...mình làm vụ này xong rồi về.” Ông đứng lên: “O.K.?”

- “Vâng. Thưa bác sĩ.”

Cô y tá trở lui, sau khi nhẹ nhàng khép cửa phòng. Bác sĩ quay lại, đứng nhìn ra bên ngoài. Ông lấy tay xoa lên kính cửa sổ, lau một khoảng hơi nước khiến cảnh vật hiện ra rõ ràng hơn. Hoa tuyết rơi xuống lả tả, choáng ngập cả bầu trời. Vườn cỏ trắng xóa, lấp lánh dưới ánh đèn điện quanh vườn, trên đó, mờ mờ hiện ra những khoảng đen của mấy chiếc ghế đá trống vắng. Xa hơn, những cây tùng chao đảo trong gió. Bác sĩ chợt nhớ tới cái bồn cỏ sau nhà, vội quay lại, với ta lấy chiếc điện thoại, bấm số mau, rồi vừa nhìn ra ngoài, vừa nói:

- “Allo...”

Có tiếng trẻ nhỏ bên kia đầu dây trả lời:

- “Hi!”

- “David hả? Ba đây.”

Tiếng David reo lên:

- “A, Daddy...bao giờ ba về?”

- “Chừng chín giờ.”

David phụng phịu:

- “Muộn quá vậy? Tối nay là Christmas Eve mà.”

Bên kia, giọng nũng nịu:

- “Ba có việc cần phải làm, không về sớm hơn được.

À David, con có thấy tuyết đang xuống nhiều không? Mình phải ra xem cái lều cỏ của Chúa Hài Đồng ngoài vườn, nếu thấy tuyết đóng trên mái nhiều quá, phải gạt nó xuống, không cái lều sụp đấy nghe.”

- “O.K, ba yên tâm, con ra ngay, nếu nhiều, con sẽ cào xuống.”

Năm nay David lên mười, đã có thể tham gia vào những sinh hoạt trong gia đình, được cha trao cho một số công việc nhẹ nhàng là cậu ta rất phấn khởi, nhất là vào những dịp lễ như hôm nay. Bác sĩ còn một cô con gái xinh tươi tám tuổi nữa. Nhưng, vì sinh thiếu tới gần hai tháng, nên cơ thể Elizabeth không được khỏe mạnh như những cô gái cùng lứa tuổi: Dễ nhiễm bệnh, và bị suyễn kinh niên nên mỗi khi trời thay đổi thời tiết là cô bé thực là khổ sở. Cô bị sanh non, khi bà mẹ lâm bồn, cô bé lại nghệt thở, các bác sĩ trong nhà thương xúm lại làm đủ mọi cách mới cứu tỉnh được cô. Một lần khó khăn đó khiến bà bác sĩ sợ đến già...không dám có bầu nữa.

Bên kia, tiếng Elizabeth:

- “Ba à, bao giờ về?”

Có tiếng David:

- “Chín giờ...”

- “Hử, muộn vậy?”

Bác sĩ cười:

- Không muộn đâu. Đúng mười hai giờ đêm, ông Santa Claus mới tới mà. O.K. Ba có việc phải ở lại. Bye!”

- “Bye!”

Bác sĩ để điện thoại xuống, mỉm cười xoa tay. Một bà vợ đẹp, hai đứa con ngoan ông thực hạnh phúc.

Cô y tá gõ cửa, rồi chỉ ngó vào phòng, nói:

- “Thưa bác sĩ, mọi thứ đều đã sẵn sàng.”

Bác sĩ gật đầu:

- “Cảm ơn cô. Tôi ghé thăm mấy người mình làm mấy bữa nay một chút, rồi sẽ tới phòng giải phẫu ngay.”

- “Vâng, bây giờ mới năm giờ mười lăm...Hôm nay cũng chỉ có trường hợp này thôi, mình có thể làm sớm hơn thời khóa biểu. Tôi cũng đã báo cho bà ấy sửa soạn rồi.”

Bác sĩ mở hồ sơ, đọc lướt qua mấy trang giấy, rồi gấp lại, cấp vào vách, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- “Hôm nay...hai mươi bốn, tức là vừa một trăm sáu mươi hai ngày...gần hết hạn rồi. Mấy lão già kia, cái gì cũng để đến phút chót cho mình những vụ hắc búa như thế này...còn cái dễ, ngon lành thì dành hết.” Ông lắc đầu: “Rõ chán!”

Nhưng than thì than, ông cũng biết mình là dân “ma mới”, nên cũng phải “nice” với mấy ông “ma cũ”.

Sau khi thăm xong mấy bệnh nhân, ông đi nhanh về khu đỡ đẻ.

Số y tá trực trong bệnh viện tối nay cũng ở mức tối thiểu. Bác sĩ của bệnh viện, ngoài ông ra, chỉ còn ông Phó Giám Đốc ở trên lầu hai, những vị khác đều nghỉ hết. Vì thế, hành lang nào cũng vắng vẻ. Có tiếng nhạc

nhè nhẹ phát ra từ mấy cái loa trên tường. Thường khi là nhạc cổ điển, nhưng hôm nay có những âm thanh reo vui của nhạc Giáng Sinh.

Tiếng giầy của bác sĩ đi trên thảm mà cũng vang lên lộp cộp.

Đẩy cánh cửa nặng nề của khu đỡ đẻ, bác sĩ vào phòng làm việc. Ông bật đèn trên bàn viết, rửa tập hồ sơ ra, lấy bút màu gạch những phần quan trọng, ghi chú thêm một vài chữ vào đó, rồi ông ngả người trên ghế, suy nghĩ.

- “Phương pháp nào? Không thể dùng cách bơm nước muối hay prostaglandin...vì cần phải cho ra ngay. Chỉ còn hai cách D&E tức nông và kéo hoặc mổ bụng, lấy ra.”

Các bác sĩ thường được quyền chọn một phương pháp thích nghi cho mỗi trường hợp. Ông hơi nhúm mày: “Mổ thì dễ cho mình...nhưng lại phải cho nó “đi” sau khi ra tới ngoài, quá phiền phức. Thôi!”

Ông ghi xuống “D&E”.

Có tiếng gõ cửa, rồi một cô y tá áo choàng màu xanh lơ, đầu đội mũ vải, khăn che miệng cùng mũ áo, hé cửa ngó vào. Bác sĩ biết ý, đứng lên, nói mau:

- “O.K, tôi sang ngay”. Bác sĩ ngồi xuống, thu dọn nhanh bàn giấy. Đợi cô y tá khép cửa lại, bác sĩ cởi áo vét mắc vào tủ, với trên mắc chiếc áo choàng màu xanh lơ, cái mũ và khăn bịt miệng, cẩn thận mang vào người. Qua bàn giấy, ông lấy thêm cái ống nghe đeo vào cổ.

Khi bác sĩ tới nơi thì các y tá đã túc trực quanh bàn sanh. Người đàn bà còn khá trẻ, đầu đội một chiếc mũ bằng ni-lông giữ kín bộ tóc, nằm nhắm mắt trên bàn,

chiếc khăn xanh phủ từ cổ xuống đến chân bà ta. Các máy đo nhịp tim, áp huyết, bạch máu chuyên đã đầy đủ. Cạnh đó, một chiếc bàn đẩy có bánh xe, trên mặt được phủ bằng khăn cũng màu xanh lơ, các dụng cụ y khoa in-nốc-xi-đáp sáng ngời được xếp rất có thứ tự.

Bác sĩ liếc quanh phòng, rồi khẽ nói với anh y tá trưởng đứng gần: “D&E”. Anh này gật đầu, tới bên cái tủ kính ở góc nhà, lấy ra một vật giống như cái gắp nước đá cục cỡ lớn, có răng sắc, dựng trong bao ni-lông.

Bác sĩ tới bồn rửa tay, dùng xà bông kỳ cọ từ khuỷu tới bàn tay kỹ lưỡng, rồi dùng khăn khô lau sạch. Sau đó, ông đeo găng tay cao su vào, tiến đến bên bàn sanh. Ông nhìn người đàn bà một thoáng, rồi cúi xuống ôn tồn nói nhỏ:

- “Yên tâm, chừng nửa giờ thôi...vài ngày là về nhà được. O.K.”

Người đàn bà khẽ gật đầu.

Chiếc đèn có vành rộng được bật lên, sáng xanh. Ba người phụ ta đến bên bác sĩ. Cái xe y cụ được đẩy tới gần. Bác sĩ ra hiệu cho người làm mê. Bằng một động tác nhanh nhẹn, chuẩn xác, cô ngày chụp ống làm mê lên miệng, mũi người đàn bà.

Bác sĩ nhìn đồng hồ treo trên tường một lúc, rồi quay lại, ra hiệu cho các người phụ tá.

Ở cuối bàn sanh, một người phụ tá đẩy hai cái giá tựa chân dài thêm, háng của người đàn bà được kéo xoạc ra, hai gót chân tựa trên hai đầu giá, phần khăn từ bụng cuốn lên, một chiếc đèn nhỏ rọi sáng phần dưới của bà ta.

Tất cả đều yên lặng.

Một cô y tá đi lại, kiểm soát mọi trợ y cụ, từ máy đo nhịp tim, máy đo áp huyết, điều chỉnh dây tiếp máu...và cuối cùng, chiếc TV ở đầu bàn sanh được bật sáng.

Trên màn TV hiện ra hình ảnh một bào thai đã đầy đủ mọi bộ phận...từ tay chân cho tới mắt, mũi, tai miệng, người hơi co lại...với nhịp tim đang đập đều hòa. Bất chợt, bác sĩ thoáng liên tưởng tới cái màn ảnh...tám năm về trước...cô con gái của ông khi được sinh ra cũng lớn cỡ đó thôi. Thai nhi này, nếu lấy ra, nó cũng có thể sống được như con ông! Ông khẽ lắc đầu, lùi xuống cuối bàn, cúi thấp, nhìn cho rõ nơi được rọi sáng. Cái mỏ vịt đặt đúng chỗ, mở rộng cửa mình của người mẹ, vừa đủ để làm việc. Cái kẹp, dụng cụ đặc biệt, được lấy ra khỏi bao ni-lông, từ từ được đẩy sâu vào trong cửa mình. Hình cái kẹp được mở thử hiện ra trên màn ảnh TV, trông như hai hàm răng lởm chởm của con quái vật. Hải nhi mất nhắm, nhịp tim đập đều đều...như đang ngủ một giấc hồn nhiên trong cái nôi ấm cúng. Nó đâu có biết nguy cơ đã đến bên mình. Cái kẹp từ từ lần lên trên, đụng thử vào cánh tay...vào cổ hải nhi, khiến những nơi đó có phản ứng rất rõ rệt.

Trong phòng chỉ nghe tiếng bíp bíp của cái máy nào đó...những câu ra lệnh ngắn gọn của bác sĩ, tiếng y cụ đụng vào nhau kêu lách cách. Bất chợt, cái kẹp lướt tới, cắt đứt cuống rốn lòng thông...hai hàm răng của nó lại ngoác ra, lách nhanh vào nách hải nhi, rồi ngậm lại. Hải nhi rung động toàn thân, tứ chi giật giật, tiếng bíp, bíp của tâm áp kế tăng lên..Một dòng máu mờ mờ bắn ra, một cánh tay nhỏ xiu...bị cắt lìa. Cuối bàn sanh, có

tiếng máy chạy ì ì, êm nhẹ. Trên màn TV, vòi một chiếc ống hút mở rộng, đưa tới, chiếc tay bị cuốn mất hút. Đến lượt cánh tay thứ hai cũng vừa bị cắt, hai chân hài nhi giãy dụa, cái miệng nho nhỏ méo xệch, như đang thét lên đau đớn...máu chảy lênh láng, nhạt nhòa cả màn ảnh. Cái tay thứ hai vừa bị hút mất, hai hàm răng ma quái lún xuống cặp đùi đang co duỗi không ngừng. Rất nhanh và gọn gàng, một, rồi hai cặp giò bị xé rời, cắt nát ra và cũng bị hút đi mất luôn. Hài nhi chỉ còn..cái đầu và phần mình, vật vờ dử dỗi, không khác một con sâu đo bị đánh rập đầu. Máu từ những chỗ bị cắt vẫn còn phun ra có vòi. Cái ống hút kéo phần dưới của thân thể hài nhi ta ngoài. Trên màn TV, chiếc đầu hài nhi đã quá lớn, với cái miệng mở ngoác, đôi mắt nhắm nghiền, mắc kẹt chưa ra được.

Không cần mệnh lệnh, một cái đục nhỏ được luôn vào, xuất hiện ngang đầu hài nhi...và từ từ được đóng sâu vào đó. Hai mắt hài nhi bỗng mở choàng, trợn ngược...trong lúc cái hút thay thế chỗ cái đục...hút dần óc của hài nhi ra. Cái đầu nhỏ như trái banh cao su xì hơi, mất hình dạng...xẹp dần...méo mó, cặp mắt lòi ra. Sau đó, cái vỏ của đầu cũng biến mất trên màn TV. Có tiếng nước chảy rào rào. Cuối cùng, cái nhàu được lấy ra, rơi bạch xuống cái chậu đặt ở cuối bàn. TV được tắt đi. Việc “sanh” đã hoàn tất!

Vài tiếng thở phào ngắn gọn, mấy câu trao đổi khe khẽ...các bóng áo xanh tản ra. Đôi chân người đàn bà được hạ xuống, đặt ngay ngắn trên bàn. Các đèn quanh đó được tắt đi. Căn phòng nhạt nhòa ánh sáng xám ngoét...lạnh lẽo.

Có tiếng người phụ tá khẽ báo cáo:

- “Thưa bác sĩ, các bộ phận đều đầy đủ cả.”

- “Tốt.” Bác sĩ vừa rửa tay xong, đang lau vòi vào chiếc khăn lớn, rồi vắt nó xuống thùng chứa đồ phải giặt. Ông hơi vận người cho đỡ mỏi, rồi tiến lại gần cái bàn có bồn rửa mặt. Trên một cái khay, thân hình hài nhi xám đen được ráp lại, nằm tênh hênh, cái đầu như trái banh xẹp hơi, hai mắt lòi ra, máu còn rỉ đầy chung quanh. Một nhận xét vô tình chợt hiện ra trong trí ông: “Nó còn lớn hơn con Liz khi được sinh ra...”. Bác sĩ quay đi, khẽ nói: “O.K.”

Bác sĩ vội rời phòng sanh với một thắc mắc lần đầu tiên qua cái công việc bình thường của bệnh viện này: “Chưa bao giờ thấy...mắt của thai nhi mở choàng ra trong bụng mẹ...như hôm nay!”...Suốt hành lang vắng vẻ, êm nhẹ tiếng ca bản nhạc rất phổ thông trong mùa Giáng Sinh: “What Child Is This”. Bác sĩ thoáng một ý nghĩ so sánh tưởng như khôi hài: “Đứa bé nào đây? Nó đã là một đứa bé đâu mà hỏi, rõ lẫn lộn.” Ông bỗng xòe hai bàn tay, lật qua lật lại, rồi khẽ lắc đầu, vội xua đuổi cái ấn tượng...như có máu me trên chúng, khiến ông vội rút tay vào túi quần, vừa đi vừa huýt sáo để về phòng trực. Đồng hồ chỉ tám giờ tối, bác sĩ mặc vét vào, mở cửa ra về. Qua bàn hành chánh, ông đưa tay khوات chào cô y tá:

- “Tôi về trước nhé...Merry Christmas!”

Cô y tá ngừng lên, mỉm cười, cũng chúc:

- “Merry Christmas! Bye!”

Cô nhìn theo ông tới tận cửa ra vào.

Bên ngoài mưa tuyết đã ngưng, đường xe đông đúc. Bác sĩ lái xe rất thận trọng. Ông ghé qua phố, mua chai rượu chát cho bữa tiệc nửa đêm. Tiếng nhạc Giáng Sinh vui tươi trong radio khiến lòng ông nao nức... một nguồn vui trẻ dại... tưởng như mình đang sống trong thời thơ ấu... như David hiện tại. Ông nhớ tới con gà tây không mấy lớn trên chiếc đĩa cũ kỹ, tới ông già Santa Claus chỉ để trong chiếc dờ ít gói xúc cù là rẻ tiền, ít đồ chơi bằng nhựa màu xanh, đỏ trong căn nhà tồi tàn của bố mẹ mình thời xa xưa. Ngày nay, David sướng hơn ông ngày trước rất nhiều... hầu như tất cả ước muốn nhỏ dại của nó đều được ông thỏa mãn vì ông khá giả hơn cha mẹ ông. Ông vẫn thích lối trang hoàng theo truyền thống Âu Châu, mừng lễ Giáng Sinh bằng một hang đá, trong đó có đủ mặt những tượng của các nhân vật được Thánh kinh nhắc tới như Đức Mẹ Maria, Thánh Giuse, các Thiên thần, mục tử, chiên con, bò lừa châu chực quanh Chúa Hài Đồng. Bất chước ông cụ ngày trước, hàng năm ông đều dựng lại cảnh đêm Bêlem trong một cái lều lợp lá, bên ngọn giả sơn với những pho tượng khá lớn, nhất là Chúa Con to như một búp bê nằm trong máng cỏ, ở ngoài vườn cỏ sau nhà. Hai đứa con ông, thằng David và bé Liz cũng rất thích thú chơi này. Hiện tại, ông theo đạo Baptist nhưng cái hang Bêlem vẫn là những hình ảnh thân thương với đầy kỷ niệm thời thơ ấu. Ông nghĩ miên man tới “hồng ân Thiên Chúa” đã đổ xuống cho gia đình ông, một cuộc sống rất hạnh phúc.

Bài “What Child Is This?” lại vang lên trong radio khiến bác sĩ hơi rùng mình khi nghĩ tới hài nhi đang nằm trong cái khay ở bệnh viện... lần đầu tiên ông cảm thấy

nó đáng thương. Nó bị giết một cách rất hợp pháp, hợp hiến! Chính tổng thống Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ cũng vừa phủ quyết dự luật lên án việc phá những thai nhi đã lớn tới hai mươi bốn tuần lễ...nghĩa là nếu sinh ra, nó có thể sống được như những trẻ bình thường khác, như cô bé Elizabeth của ông chẳng hạn. Nếu nó chưa ra ngoa i...thì chưa phải là một “con người”, và khi chưa là con người thì giết nó, chẳng thể mang tội sát nhân! Người ta cố giữ vững cái lập trường nguy hiểm đó. Có tội hay không chỉ do ở bên trong hay bên ngoài của một cái cửa trên thân thể người đàn bà. Đó là một thứ cửa sinh, cửa tử của cả nhân loại!

Về tới nhà, mở cửa garage, cho xe chạy thẳng vào, bác sĩ đã thấy vợ con đứng ở cửa lên nhà trên, vui tươi chờ đón ông.

Mấy gian nhà rực sáng từng bừng. Nhạc Giáng Sinh réo rắt từ bộ stereo mắc tiền với những chiếc CD tân tiến nên tiếng nhạc nghe trong vắt. Trên bàn ăn, bà bác sĩ đã bày chén bát, ly, hoa, hai cây nến trắng giữa vòng hoa đỏ, lá xanh truyền thống.

David theo chân cha vào buồng thay áo, miệng khoe:

- “Con đã cào hết tuyết trên mái lều của Chúa rồi ba ơi. Bây giờ chắc chỉ còn một lớp mỏng thôi.” Vừa nói, cậu nhỏ vừa ôm ngang bụng cha.

- “Giỏi lắm. Mình phải để một lớp mỏng như vậy, hang Bêlem mới đẹp chứ, y như thật ấy.” Ông âu yếm xoa đầu con.

- “Tuyết phủ lên cả mấy con bò nữa.”

David đưa tay phác họa theo lời nói.

- “Không sao. Bò nó khỏe lắm, không chết đâu.” Ông nhìn xuống nói đùa với con.

Nhắc tới chữ “chết”, bỗng nhiên ông giật mình..lại nghĩ đến cái thai nhi đen đúa trên cái khay! Nếu không có hôm nay, nó cũng lớn như con gái của ông bây giờ!

David cầm lấy tay cha kéo đi

- “Ba, mình ra hang Bêlem xem sao đi.”

Bác sĩ mặc vội cái áo choàng len, vui vẻ gật đầu:

- “O.K.” và ông đi theo đà kéo của cậu nhỏ.

Đi ngang phòng ăn, ông thấy bà vợ và cô con gái đang lẳng xăng bày biện trái cây, nên dừng bước, đứng lại ngắm nghía. Thấy hai cha con ra, bà vui vẻ hỏi:

- “Anh có nhớ mua chai rượu chất không? Mấy chai cuối cùng vừa hết hôm sinh nhật Liz.” Tay bà vẫn không ngừng làm việc.

- “Rồi, còn để trong xe. Ông đến bên hôn phớt lên má vợ.

- “Ra lấy vào đi chứ.” Bà hơi lùi ra, nhìn lên.

- “Để hai cha con ra thăm hang Bêlem chút đã.” Ông đứng thẳng người, nhìn ra cửa sau.

Bà vợ cười, nhìn David:

- “Con nó gặt tuyết mãi đó.”

- “Rất giỏi. Thôi, mình đi.” Bác sĩ kéo tay cậu con.

Hai người mở cửa sau ra vườn. Bên ngoài tạnh ráo, nhưng khá lạnh. Bồn cỏ phủ đầy tuyết, lấp lánh phản chiếu ánh đèn sau nhà. Lối đi lát đá, chạy dài tới cuối đường. Ngọn giả sơn được dựng dựa bên gốc thông già, cạnh một chiếc hồ khá rộng, trong nuôi loại cá Nhật, màu sắc óng ánh như dát vàng, dát bạc, có những con to bằng cổ tay David. Loại cá cảnh này chịu được lạnh nên

không sợ mùa đông.

David đi sát bên cha, hỏi:

- “Trời tuyết như thế này mà Chúa không mặc áo ấm, lại nằm trong máng cỏ...lạnh chịu sao nổi hả ba?”

Bác sĩ cười:

- “Con không thấy có những con bò, lừa thờ hơi sưởi ấm cho Chúa sao?”

David xít xa vì lạnh, lắc đầu:

- “Con chịu thôi, lạnh lắm!”

Như một khám phá mới lạ, David nói:

- “Ba à, hôm trước trong lớp con có thằng bạn mang vào một Chúa Hài Đồng da đen, Đức Mẹ cũng da đen luôn. Vậy Chúa da đen hay da trắng ba?” David nhìn lên chờ câu trả lời.

Bác sĩ bật cười, giải thích:

- “Chúa sinh ra làm người Do Thái, nên da trắng. Nhưng có một số người của các dân tộc, họ làm tượng Chúa giống người họ để gây sự gần gũi với Chúa hơn thôi.”

David gật đầu:

- “Vậy dân Da Đỏ cũng có Chúa da đỏ?”

- “Đúng thế. Hồi sang làm việc bên Việt Nam, ba còn thấy cả Chúa, Mẹ Maria da vàng, mặc quốc phục Việt Nam nữa.”

Vùng đất trước cửa hang mờ tỏ, chập chờn vì những bóng đèn chớp nhiều màu từ trong lều cỏ hắt ra. Hai cha con rảo bước để mau tới nơi. Một hình thiên thần bằng bìa bị rớt, nằm trên lối đi. Chắc lúc sớm, David cào tuyết vô ý đánh rơi. Cậu bé cúi xuống nhặt lên, lúi húi tìm chỗ treo lên.

Bác sĩ tới gần lều cỏ, đưa mắt kiểm soát khắp nơi. Khi mắt ông ngưng lại nơi Chúa Hải Đồng, bỗng ông vô cùng ngạc nhiên... vì trong máng cỏ, thay vì tượng Chúa, ông thấy một hài nhi đen thui, cái đầu xẹp lép, mắt lồi ra gớm ghiếc, tứ chi lại cụt ngắn, nằm tênh hênh, không một mảnh vải che thân! Trong đầu ông chợt xuất hiện một câu hỏi:

What Child Is This?

Đứa bé vừa bị ta lấy ra khỏi bụng mẹ nó chẳng? Trời!" Ông choáng váng quay ra, kêu lên:

- "David xem kìa..." Ông đập tay lên đầu mình.

Nghe tiếng nói hốt hoảng của cha, David chạy nhanh lại, hỏi dồn:

- "Gì thế...gì thế ba?" Cậu hết nhìn cha rồi lại nhìn vào lều cỏ.

- "Tượng Chúa!" Ông rên rĩ...

David chăm chú nhìn vào nơi Chúa Hải Đồng nằm trong máng cỏ một cách cẩn thận: "Có gì đâu ba..." Cậu đến gần hơn, tưởng cha kêu tượng bị mất, nên hai tay cậu bưng tượng lên, quay ra, đưa cao về phía cha, tiếp: "Chúa đây này, ba."

Bác sĩ quay lại, mở lớn mắt nhìn, miệng lẩm bẩm:

- "Lạ nhỉ...rõ ràng ba trông thấy..." Ông lắc đầu tỏ ra khó hiểu.

- "Ba thấy gì hả ba?" David ngạc nhiên hỏi.

- "Không, không gì cả..." Ông nhìn ra xa...nói mơ hồ.

David để tượng Chúa lại chỗ cũ. Bác sĩ nhìn lại tất cả các pho tượng có trong lều, suy nghĩ miên man về cái hình ảnh ông vừa nhìn thấy một phút trước đây. Một lúc sau, ông khẽ nói:

- "Thôi, mình vào nhà con." Ông đẩy David ra khỏi lều cỏ.

Khi hai người về tới phòng ăn, bà vợ ngẩng nhìn lên, hơi cau mày khi thấy vẻ bơ phờ của chồng. Bác sĩ lặng lẽ ra ngồi ngoài sa-lông. Ông tiện tay mở nhạc lớn hơn chút nữa...cho trí não ông bớt căng thẳng.

Lúc sau, ông tiện tay mở nhạc lớn hơn chút nữa...cho trí não ông bớt căng thẳng. vì trong đó cứ lờn vờn hình ảnh lạ lùng vừa qua.

Càng về khuya, bác sĩ càng thấy tâm thần bất ổn. Ông đi loang quanh, không thể ngồi yên một chỗ, nhiều khi nói năng lảm nhảm khiến bà vợ càng thắc mắc. Hồi ông, ông lại chối: "Không có gì!" Một vài nhân viên trong bệnh viện gọi điện thoại tới chúc mừng, ông trả lời như cái máy, và có vẻ khó chịu.

David không nói lại chuyện ngoài vườn với ai. Cậu cùng mẹ và em tíu tít dọn bữa ăn nửa đêm. Mùi thức ăn bốc lên thơm phức. Con Liz nóng lòng, chốc chốc lại nhìn những hộp quà dưới gốc cây Christmas. Có lúc quên cả việc mẹ nhờ làm. Nó ngong ngóng chờ đợi cái giây phút hấp dẫn được mở những chiếc hộp rất đẹp kia. Không khí trong nhà thực đầm ấm, vui vẻ. Riêng bác sĩ, ông lơ đãng đến độ bà vợ mời hai ba lần vào bàn ăn, ông mới thở dài, thần thờ bước tới, ngồi phịch xuống ghế.

Lúc dâng lời nguyện trước bữa tiệc mừng lễ Chúa Giáng Sinh, bác sĩ bỗng nghĩ tới một đoạn đối thoại trong Thánh Kinh giữa Chúa và dân của ngài: "Thưa Tôn Chủ, hồi nào đâu, chúng con thấy Chúa đói mà cho ăn, khát mà cho uống? Hồi nào đâu, chúng con thấy

ngài bơ vơ mà đón vào nhà, hay là mình trần, thân trụi mà dăng áo? Hồi nào đâu, chúng con thấy ngài đau yếu hoặc ngồi tù, mà tới thăm ngài? Vua trả lời: “Ta bảo thật, bất luận việc gì các con đã làm để giúp những người anh em bé mọn nhất của ta đây, các con đã cho ta vậy.” Mt 25:31-46. Rồi ông vô cùng kinh hãi khi nghĩ tiếp: “...và nếu người giết hại một thai nhi nào đó...như là người giết chính ta khi mới được sinh ra vậy!”

“Ta đã nhìn thấy gì nơi máng cỏ? Thực hay ảo ảnh, Như kẻ đi giữa sa mạc trong cơn chết khát nhìn thấy dòng sông, hồ nước, bây giờ không quan trọng nữa...Điều quan trọng là ta đã thực sự làm những việc gớm ghiếc kia!!! Ta đã giết Chúa bao nhiêu lần rồi? Hối ôi!”

Ông bỏ dở bữa ăn, vào phòng ngủ, nằm vật trên giường, hai tay ôm đầu, lẫn lộn. Nước mắt ông chảy đầm đìa, trong khi bà vợ đã hiện ra bên cửa, đang đứng sững nhìn ông.

Bên ngoài, cô bé Liz vừa khóc rưng rức, vừa giậm chân vì không biết tại sao cha của cô đã làm mất niềm vui của cả gia đình ngay trong đêm Chúa Giáng Sinh.

Mấy hôm sau, như thông lệ, nhiều người tụ tập trước bệnh viện ấy để phản đối “kỹ nghệ phá thai” của nơi này, với những biển ngữ màu xanh dương trên có câu “Pro-life”, người ta ngạc nhiên vì có cả sự hiện diện của bác sĩ và gia đình ông, người mà họ biết đã từng làm việc trong đó.

Tính đến cuối năm 1995, 22 năm sau khi Tối Cao Pháp Viện Hoa Kỳ thừa nhận quyền phá thai là hợp

hiến, đã có tới 35 triệu thai nhi bị giết (John J. Pweii. J.S. Abortion: The Silent Holocaust. Texas: Argus Communications, 1981).

Mùa Giáng Sinh 1996